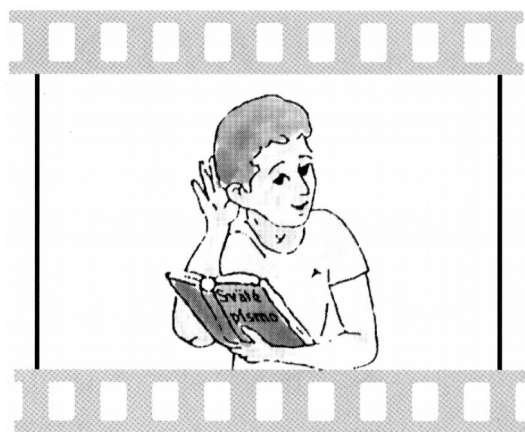

„Hovor, Pane, tvoj sluha počúva“ (1 Sam 3,9)

Pod'me si čítať Slovo života

Biblia a príbehy na každý deň

Nájdi si čas a v tichu si prečítaj texty na každý deň a zamysli sa nad nimi. Môžeš to robiť takto:

1. Modlitba: *Milý Bože, chcem si prečítať tvoje Slovo života a dozvedieť sa ako mám správne žiť. Pomôž mi, aby som nasledujúce slová správne chápal a podľa nich aj konal. Amen.*

2. Čítaj texty pomaly. Keď skončíš, vráť sa k vete, slovu alebo myšlienke, ktorá ťa oslovila. Prečo sa ťa dotkla?

3. Premýšľaj o tejto vete.

4. Povedz Bohu o svojich myšlienkach. Porozprávaj sa s Pánom Bohom tak, ako sa rozprávaš so svojim priateľom.

5. Čo ti Boh chce povedať?

Zakonči chvíľku čítania a premýšľania modlitbou Otče náš, pomaly a úctivo. Pod texty na každý deň si napíš, čo sa ti najviac páčilo, čo ťa oslovilo.

Jak 2, 14-17

Bratia moji, čo osoží, keď niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Môže ho taká viera spasť? Ak je brat alebo sestra bez šiat a chýba im každodenná obživa a niekto z vás by im povedal: „Chod'te v pokoji! Zohrejte sa a najedzte sa!“, ale nedali by ste im, čo potrebujú pre telo, čo to osoží?! Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva.

Konštruktér

V roku 1958 začali americké letecké spoločnosti s prvými letmi na prúdových lietadlách Boeing 707. Asi mesiac po prvom lete jeden z cestujúcich na vrtuľovom lietadle DC-6 s klasickým piestovým motorom nadviazal rozhovor so svojim spolucestujúcim. Po chvíli sa dozvedel, že je to vlastne jeden z inžinierov a technikov spoločnosti Boeing. Cestujúci sa ho vypytoval na rôzne veci ohľadom nových prúdových lietadiel, na čo mu tento inžinier s nadšením a obširne rozprával o početných testoch prúdových motorov, ktoré museli byť urobené skôr, ako sa uskutočnil prvý let. Podrobne mu opisoval, aké skúsenosti má Boeing s motormi od B-17 až po B-52.

Cestujúci sa napokon opýtal: „A na palube ktorého z tých nových prúdových lietadiel sa cítite najbezpečnejšie?“ Inžinier na chvíľu zvažnel a potom povedal: „Ešte som na žiadnom neletel. Myslím, že si ešte chvíľu počkám, ako sa nové prúdové lietadlo osvedčí.“

Ani nadšené a horlivé rozprávanie o našej viere ešte nič neznamená, ak nie sme ochotní žiť podľa toho, o čom ústami hovoríme.

Viera nám nie vždy pomôže získať to, čo chceme my, ale vždy nám pomôže mať to, čo Boh chce, aby sme mali.

1 Kor 16,13

Bdejte, buďte pevní vo viere, vzmužte sa, buďte statoční! Nech sa všetko medzi vami deje v láske.

Čo viac pomôže?

Jedna babička, ktorá sa vybrala za svojimi deťmi a vnúčatami, bola trochu znepokojená a ustarostená, keď pilot v lietadle oznámil, že jeden zo štyroch motorov musel vypnúť.

„Objavila sa tam malá trhlinka, cez ktorú uniká olej," povedal. „Nie je to však nič vážne. Netreba si kvôli tomu robiť starosti. Zostávajúce tri motory úplne postačia na to, aby sme šťastne pristáli v cieľi. A okrem toho, k väčšiemu pocitu bezpečia vám možno pomôže aj to, keď vám poviem, že na palube nášho lietadla sú s vami aj štyria kňazi.“

Babička o tomto ozname chvíľu uvažovala a potom poznamenala: „Oveľa radšej by som bola, keby fungovali štyri motory a traja duchovní, ako tri motory a štyria duchovní.“

Viera dáva živým radosť a umierajúcim to ostatné.

Luk 18, 8

Pán povedal: „...a Boh neobráni svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevyšímavý? Hovorím vám: Zaraz ich obráni. Ale nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?“

Viera alebo povera?

Viera je nevyhnutnou súčasťou nášho života, jeden z jeho podstatných prvkov. Veľmi dôležité však je, aby to bola skutočná, živá viera v Boha, nie len nejaká povera.

Donald Malcolm Campbell, britský pretekár na autách a člnoch, ktorý je držiteľom niekoľkých svetových rýchlostných rekordov, prišiel o život práve na rýchlostnom člne počas pretekov na jednom zo škótskych jazier. Jeho čln explodoval a vzápätí sa potopil. Jediná vec, ktorá sa po ňom vynorila, bolo malé plyšové zvieratko - jeho talizman, o ktorom veril, že mu prináša šťastie. Talizman bol však bezmocný - nemohol mu pomôcť v poslednom a osudnom okamihu jeho života.

V živote veľmi záleží na tom, čomu človek vlastne verí. Koľkí ľudia sa ešte aj dnes spoliehajú na rôzne talizmany, prívesky, horoskopy, povery a iné veci, ktorými sa snažia

nahradiť jednoduchú a úprimnú vieru v živého Boha. Až v skúškach sa však ukáže, čo má v živote pravú hodnotu.

Najnebezpečnejšie lži pochádzajú od tých, ktorí im veria.

Mk 11,22

Ježiš im na to povedal: „Majte vieru v Boha. Veru, hovorím vám: Keď niekto povie tomuto vrchu: „Zdvihni sa a hod' sa do mora,“ a vo svojom srdci nezapochybuje, ale uverí, že sa stane, čo povedal, stane sa mu to. Preto vám hovorím: Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali, a budete to mať.

Na tenkom ľade

Moc viery spočíva v spoľahlivosti toho, na čo sa upiera.

Po prvom mrazivom týždni by som mohol ísť na breh niektorého väčšieho jazera a s najväčšou vierou, akú môžem mať, vkročiť na nový ľad. Ak by som sa aj hneď neutopil, určite by som sa aspoň vykúpil v poriadne studenej vode. Ale aj to by bol nepríjemný šok. Kým je ľad tenký, moja viera mi veru nijakým spôsobom nepomôže prejsť po ňom na druhý breh. Prečo? Pretože tenký ľad nie je spoľahlivým predmetom mojej viery. Veriť, že tenký ľad podo mnou nepraskne, je úplne nezmyselné.

Ak však mrazivé počasie potrvá dlhšie, ľad bude hrubší a hrubší. Vrátim sa na breh jazera. Aj keď sa možno budem trocha báť, aj ten najmenší a najváhavejší krok bude odmenený spoľahlivým pocitom istoty pod nohami. Viera môže teraz splniť svoju úlohu, pretože to, v čo verím, je spoľahlivé a hodnoverné.

Neexistuje človek, ktorý by vôbec ničomu neveril. Inak by sme nenastúpili do výťahu, auta, vlaku, nevstúpili na most, nezahryzli do krajca chleba... Každý má vieru.

Rozdiel je len v tom, čomu alebo komu veríme.

Viera sa spolieha na Boha, prijíma od Boha, reaguje na Boha, dôveruje Bohu, uvedomuje si Boha, teší sa v Bohu a napodobňuje jeho život a charakter.

Sk 28, 3-6

Keď Pavol nazbieral hrbu raždia a prikladal na oheň, hodila sa mu na ruku vretenica, ktorá unikala pred horúčavou. ⁴ Keď domorodci videli zviera, ako mu visí na ruke, hovorili si: "Tento človek je určite vrah; hoci sa zachránil z mora, pomsta mu nedovolila žiť." ⁵ Ale on striasol zviera do ohňa a nič zlé sa mu nestalo. ⁶ Oni čakali, že opuchne, alebo naraz padne a umrie. Ale keď už dlho čakali a videli, že sa s ním nič zlé nedeje, zmenili mienku a hovorili, že je boh.

Misionárov príbeh

Asi pred tridsiatimi rokmi ma guvernér poslal do Mvvanza, dediny neďaleko Viktóriiných vodopádov. Mojou úlohou bolo navštevovať okolité domorodé dediny, hovoriť o Spasiteľovi a ukazovať týmto čiernym Božím deťom Božiu lásku. Hovoril som vtedy už niekoľkými černoškými nárečiami a poznal som pomery a zvyky domorodcov.

Vydal som sa teda na dlhú cestu. Mojm jediným sprievodcom bol pes Duk. Po niekoľkotýždňovom putovaní som prišiel do prvej dediny divochov. Náčelník kmeňa mi prišiel s mnohými bojovníkmi oproti. Vedel už, že prídem. Prosil som ho, aby mi dovolil bývať v niektorej prázdnej chatrči v jeho dedine.

Aj keď domorodci považovali misionárov za mocných lekárov a kúzelníkov, naša práca bola veľmi ťažká. Najviac starostí nám robili domorodí šamani. Nejednen misionár sa stal obeťou ich úskokov. Títo darebáci klamali svojich poverčivých súkmeňovcov rôznymi trikmi a hrozbami ich nútili poslúchať. Dopúšťali sa ukrutností. Neraz i samotný náčelník mal pred ich čarami náležitú úctu.

Krátko po svojom príchode som požiadal náčelníka o rozhovor. Bol to trochu ťažkopádny, ale dobrý muž. Zistil som, že miestneho šamana nemá príliš v láske. Žiarlil na jeho vplyv. Sťažoval sa, že šaman vraj žiada pre seba mnoho darov. Vo svojej úprimnosti a oddanosti dospel až k tomu, že mi sľúbil päť kráv a dvadsať oviec, keď môj Boh a moje čary budú silnejšie ako čary dedinského šamana.

Ešte v ten deň som mal prednosť osobne spoznať šamana. Na prvý pohľad bolo vidno, že je to protivný, domýšľavý a bezohľadný človek. Stále si ma prezeral. Nebolo ťažké zistiť, že má dedinčanov v moci a že ho otrocky poslúchajú. Hneď mi predviedol jeden zo svojich trikov. Z ničoho nič sa začal pravidelne kývať a pritom niečo šomrať. Potom zdvihol zo zeme obyčajný guľatý kremeň, žmolil ho v ruke a pritom sa uprene díval na jedného mládenca, ku ktorému sa pomaly uberal.

„Vezmi diablov kameň! Vezmi horúci kameň!“ rozkázal chlapcovi. Ten s hrôzou v očiach poslúchol. Len čo ho však mal na dlani, bolestne vykrikol a ihneď kameň pustil. Trel si dlaň, akoby ho kameň popálil.

Pozoroval som celý výjav. Bola to ukážka sugescie - ovládania vôle, cítenia a konania druhého nanucovaním predstáv. To u nás dokáže každý hypnotizér. Rozhodol som sa, že mu dám hneď teraz prvú lekciiu. Vstal som a nápadným pohybom ruky som ten diablov kameň zdvihol a nechal si ho v dlani. Ozval sa šepot údivu: „Bieleho muža kameň nepáli!“

Šaman mi ho však vytrhol z ruky, niečo zašomral a dívajúc sa mi uprene do očí znovu mi ho podával! Spokojne som ho vzal a ponechal v dlani. Potom som zavolať mládenca, ktorého kameň predtým popálil, a vložil mu okruhliak do ruky. Kameň teraz putoval z ruky do ruky. Všade bolo počuť smiech a radosť. Pre šamana to bola ťažká porážka. Odišiel, prskajúc od hnevu.

Prešlo niekoľko týždňov. Náčelníkova priazeň bola na mojej strane. V deň mojich narodenín mi po svojej dcére odkázal, aby som mu poslal košík, že mi chce ako dar poslať niekoľko sliepok. O niekoľko hodín sa dcéra vrátila. Starostlivo prikrytý košík postavila do kúta chatrče a odišla.

Zrazu ma však upútalo správanie môjho psa. Duk ježil srst, ceril zuby a s vrčaním sa plazil okolo košíka. Hneď mi bolo jasné, že v košíku asi nebudú sliepky. Chytil som košík, počúvam - nič! Nepočujem nijaké pípanie ani šuchot peria. Veko bolo previazané lykom. Chvíľu som uvažoval a potom som dostal nápad. Vzal som kôš a odišiel s ním k neďalekej rieke. Ponoril som ho a palicou držal pri dne. Asi po štvrthodine som košík vytiahol a napriek zúrivému protestu svojho psa košík otvoril.

Viete, čo tam bolo? Mamba, čierna africká zmija - ale už utopená! Je to najobávanejší africký had, ktorý bez výstrahy hneď zaútočí. Nepamätám si, aby niekto prežil jej uštipnutie. Vzal som košík a idem k náčelníkovi. Vec sa samozrejme vysvetlila. Náčelník mi naozaj poslal sliepky. Dcérka sa však cestou stretla so šamanom, ktorý ju prehovoril, aby mu košík na chvíľu požičala. Ako to bolo ďalej, si už zrejme domyslíte sami. Nebyť Duka, asi by som bol dopadol zle!

Potom som si zo šamana urobil malý žartík. Dal som do košíka sliedky a šli sme s náčelníkom a niekoľkými bojovníkmi za ním. Náčelník prikázal šamanovi, aby košík otvoril. Ten v domnienke, že je v ňom ešte stále mamba, bránil sa zubami-nechtami. Nakoniec som teda košík otvoril sám. Nedokážete si predstaviť šamanov údiv, keď z neho vyskočili sliedky! Po tejto nepríjemnej udalosti domorodci šamana vyhnali z dediny.

Najvýnosnejšie je to zamestnanie, ktoré sa viaže na ľudskú poverčivosť.